

## Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 24 2019, nummers 651 – 673 vrijdag 21 juni 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email [redactieJnB@rechtspraak.nl](mailto:redactieJnB@rechtspraak.nl)  
Telefoon 088 361 1020  
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

### Inhoud

#### In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

**onderwerpen:** (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving .....	5
Omgevingsrecht .....	5
Wabo .....	5
Natuurbescherming.....	6
Bijstand .....	7
Bestuursrecht overig.....	10

#### Disclaimer

*De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.*



Arbidsomstandighedenwet.....	10
Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) .....	11
Studiefinanciering .....	11
Vreemdelingenrecht.....	12
Ongewenstverklaring.....	12
Asiel.....	12
Richtlijnen en verordeningen .....	15
Procesrecht.....	20

## Algemeen bestuursrecht

**JnB2019, 651**

**MK ABRS, 19-06-2019, 201805935/1/A3**

korpschef van politie.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 7 lid 5

**ONSCHULDPRESUMPTIE. Intrekken toestemming om beveiligingswerkzaamheden te verrichten. In dit geval is de in artikel 6, tweede lid, van het EVRM neergelegde onschuldpresumptie van toepassing. De korpschef heeft zijn standpunt dat [appellant B] buitensporig geweld heeft gebruikt weliswaar niet gebaseerd op het feit dat een strafrechtelijke procedure jegens hem aanhangig is, maar wel nagenoeg uitsluitend op processen-verbaal en ander bewijsmateriaal uit die procedure. Daardoor hangen de geschilpunten in de bestuursrechtelijke procedure samen met de strafrechtelijke procedure en strekt de reikwijdte van artikel 6, tweede lid, van het EVRM zich uit tot deze bestuursrechtelijke procedure.**

Besluit van waarbij de korpschef de aan [appellante A] verleende toestemming om [appellant B] beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten, heeft ingetrokken. [...] [appellante A] en [appellant B] betogen dat de rechtbank heeft miskend dat de korpschef de onschuldpresumptie heeft geschonden. [...]

Zoals de Afdeling in de door de rechtbank aangehaalde uitspraken van 11 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:331](#), en 1 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1057](#), heeft overwogen, leidt zij uit de rechtspraak van het EHRM af dat de reikwijdte van artikel 6, tweede lid, van het EVRM niet is beperkt tot strafrechtelijke procedures, maar dat deze zich in voorkomend geval kan uitstrekken tot een bestuursrechtelijke procedure, indien de geschilpunten in de bestuursrechtelijke procedure voortvloeien uit en samenhangen met een strafrechtelijke procedure. Deze situatie kan zich voordoen tijdens een strafrechtelijke procedure alsook na het staken van de strafrechtelijke procedure of na een vrijspraak. Het hangt af van de in de bestuursrechtelijke procedure gebruikte bewoordingen of een zodanige band bestaat tussen die procedure en de strafrechtelijke procedure dat artikel 6, tweede lid, van het EVRM ook in de bestuursrechtelijke procedure van toepassing is.

Schending van de onschuldpresumptie is aan de orde indien een oordeel wordt gegeven over de schuld van iemand die is aangeklaagd ter zake van het plegen van een strafbaar feit voordat de schuld van die persoon in de strafrechtelijke procedure is komen vast te staan. Alleen het uitspreken van een vermoeden dat iemand schuldig is aan het strafbare feit waarvoor hij is aangeklaagd, levert geen schending van de onschuldpresumptie op. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de in artikel 6, tweede lid, van het EVRM neergelegde onschuldpresumptie in dit geval van toepassing is. De korpschef heeft zijn standpunt dat [appellant B] op 13 december 2016 buitensporig geweld heeft gebruikt weliswaar niet gebaseerd op het feit dat een strafrechtelijke procedure jegens [appellant B] aanhangig is, maar wel nagenoeg uitsluitend op processen-verbaal en

ander bewijsmateriaal uit die procedure. Daardoor hangen de geschilpunten in de bestuursrechtelijke procedure samen met de strafrechtelijke procedure en strekt de reikwijdte van artikel 6, tweede lid, van het EVRM zich uit tot deze bestuursrechtelijke procedure. [...]

De korpschef heeft dan ook feitelijk vastgesteld dat [appellant B] zich schuldig heeft gemaakt aan het strafbare feit mishandeling. Dit wordt bevestigd doordat de korpschef ter zitting bij de Afdeling heeft gesteld dat hij op grond van het bewijsmateriaal de overtuiging heeft gekregen dat [appellant B] buitenproportioneel geweld heeft gebruikt. Ten tijde van de besluiten van de korpschef was in de strafrechtelijke procedure nog niet komen vast te staan dat [appellant B] zich bij het incident schuldig heeft gemaakt aan mishandeling. Daarom heeft de korpschef de onschuldpresumptie geschonden door het standpunt in te nemen dat [appellant B] bij het incident buitenproportioneel geweld heeft gebruikt. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1951](#)

**JnB2019, 652**

**MK Rechtbank Midden-Nederland, 12-03-2019 (publ. 19-06-2019), UTR 18/2879**

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Awb 6:22, 7:9

**PASSEREN VAN GEBREKEN. I.c. was er geen noodzaak om eisers uit te nodigen om aanwezig te zijn bij het onderzoek ter plaatse. Op grond van artikel 7:9 van de Awb was het wel zorgvuldig geweest als verweerder voor het nemen van het bestreden besluit het verslag van het onderzoek ter plaatse had opgestuurd aan eisers, zodat ze daar op hadden kunnen reageren. In zoverre is er sprake van een gebrek. Eisers hebben na het bestreden besluit echter voldoende de gelegenheid gehad om te reageren op het verslag. Het gebrek behoeft niet meer herstel dan dat en wordt gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb.**

[ECLI:NL:RBMNE:2019:2725](#)

*Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "AVG", JnB2019, 662.*

**JnB2019, 653**

**MK ABRs, 17-06-2019 (publ. 19-06-2019), 201809584/2/A2**

Awb 8:15

**WRAKING. De beslissing op het verzoek om uitstel van de zitting is een processuele beslissing. Het instrument van wraking is volgens vaste jurisprudentie niet bedoeld om als rechtsmiddel tegen processuele beslissingen te worden aangewend. Zodanige beslissingen kunnen slechts leiden tot inwilliging van een wrakingsverzoek, indien sprake is van een flagrante schending van eisen van een goede procesorde of fundamentele rechtsbeginselen, die een eerlijk en onafhankelijk proces waarborgen en indien die schending aanleiding geeft voor een objectief gerechtvaardigde vrees voor**

partijdigheid of vooringenomenheid van de betrokken staatsraad. Die situatie doet zich in dit geval niet voor. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat een eventuele schikkingsmogelijkheid ook ter zitting aan de orde kan worden gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2019:1922](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Handhaving

**JnB2019, 654**

**MK ABRS 19-06-2019, 201805755/1/A3**

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

Beleidsregel handhaving bij overtredingen Opiumwet vanuit niet gedoogde verkooppunten (niet zijnde woningen) (de Beleidsregel)  
burgemeester van Breda.

**OPIUMWET 13b. Sluiting pand transportbedrijf voor twaalf maanden. In het pand is een aanzienlijke hoeveelheid cocaïne aangetroffen in een lading bananen.**

**Het uitgangspunt ingevolge de Beleidsregel om bestuursdwang toe te passen en geen last onder dwangsom op te leggen acht de Afdeling niet onredelijk.**

**Bijzondere omstandigheden. Nu het relaas van de vennootschap niet is bestreden en vaststaat dat het pand niet is gebruikt voor de opslag van de lading met de cocaïne, dan wel dat in het pand cocaïne is gebruikt of van daaruit is gehandeld, maar dat de lading uitsluitend voor een korte periode aanwezig is geweest om ter plekke te worden verladen en er verder geen concrete aanwijzingen zijn voor nieuwe overtredingen van de Opiumwet, heeft de burgemeester niet inzichtelijk gemaakt waarom er in dit geval toch een noodzaak was om het pand overeenkomstig de Beleidsregel voor een periode van twaalf maanden te sluiten om de aantrekkingskracht te beëindigen en de loop eruit te halen.**

[ECLI:NL:RVS:2019:1930](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Omgevingsrecht

**Wabo**

**JnB2019, 655**

**Rechtbank Limburg, 19-06-2019, ROE 18/1925**

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 lid 9

**WABO. Omgevingsvergunning voor het legaliseren van een dakterras. (Geluids)overlast. Verweerder heeft nagelaten om in zijn afweging te betrekken dat het pand, ten behoeve waarvoor het vergunde dakterras dient, bewoond wordt door studenten. Het gebruik van een pand, en dus ook een dakterras, ten behoeve van kamerbewoning kan van invloed zijn op het woon- en leefklimaat. Het gegeven dat het pand, en dus ook het dakterras, gebruikt wordt door studenten diende te worden meegenomen in de belangenafweging van verweerder. Verweerder had moeten afwegen in hoeverre de gevolgen van het gebruik van het dakterras door studenten in de omgeving aanvaardbaar is en zo ja, of voorschriften daaromtrent aan de vergunning verbonden dienden te worden.**

[ECLI:NL:RBLIM:2019:5561](#)

#### **Jurisprudentie Wabo-milieu:**

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 14-06-2019, AWB/ROE 19/1167 en 11/1168 ([ECLI:NL:RBLIM:2019:5485](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

### **Natuurbescherming**

**JnB2019, 656**

**MK ABRS, 19-06-2019, 201806842/1/A2**

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Flora- en faunawet (Ffw)

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1

Beleidsregel van Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant houdende regels ter

bescherming van de natuur (Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant)

**NATUURBESCHERMING. Schadevergoeding. Ganzenvraat.**

**Artikel 4.4 van de Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant betreft een uitwerking van artikel 6.1 van de Wnb die niet kennelijk onredelijk is.**

**Het college heeft de schade niet als één schadegeval mogen aanmerken, omdat toepassing van de vaste gedragslijn dat er per jaar maar één schadegeval kan zijn per oogst per gewas, in een geval als dit, waarin op twee verschillende momenten schade is ontstaan op twee verschillende delen van hetzelfde perceel, in strijd met artikel 4.4, derde lid, aanhef en onder b, van de Beleidsregel en kennelijk onredelijk is.**

[...] [Afwijzing verzoeken] om een tegemoetkoming in faunaschade [...]

[...] In artikel 6.1 van de Wnb is bepaald dat een tegemoetkoming kan worden verleend voor schade die redelijkerwijze niet of niet geheel voor rekening van de aanvrager van de tegemoetkoming behoort te blijven. Wanneer sprake is van dergelijke schade, is in de

Wnb niet verder uitgewerkt. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling blijkt dat de wetgever de invulling van dit redelijkheidscriterium aan de provincies heeft overgelaten, nu de wetgever daarin uiteen heeft gezet dat de provincies binnen de in de wet gegeven kaders het beleid voor de verlening van tegemoetkomingen zullen vaststellen (Kamerstukken II, 2011-2012, 33 348, nr. 3, blz. 211).

In artikel 4.4 van de Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant is beschreven in welke gevallen het college een tegemoetkoming in schade zal toekennen en in welke gevallen de schade voor rekening van de aanvrager van de tegemoetkoming zal worden gelaten. Uit de toelichting bij de Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant volgt dat daarbij uitgangspunt is dat een belanghebbende alles in het werk moet stellen om schade te voorkomen en te beperken en dat schade die had kunnen worden voorkomen voor rekening van de aanvrager blijft.

Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat artikel 4.4 van de Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant een uitwerking van artikel 6.1 van de Wnb betreft, in de zin dat daarmee invulling wordt gegeven aan het daarin opgenomen redelijkheidscriterium, en dat met die bepaling, anders dan in de zaak die heeft geleid tot het door [appellante sub 2] aangehaalde arrest van de Hoge Raad [red: van 23 mei 2003, [ECLI:NL:HR:2003:AF4610](#)], geen verplichting in het leven wordt geroepen voor burgers die niet zijn grondslag vindt in een wettelijke bepaling. Voorts heeft zij terecht overwogen dat deze uitwerking niet kennelijk onredelijk is. De rechtbank heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien artikel 4.4 van de Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant buiten toepassing te laten.

[...] Uit het voorgaande vloeit voort dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat geen aanleiding bestond artikel 4.4, derde lid, aanhef en onder b, van de Beleidsregel buiten toepassing te laten. Voorts heeft zij terecht geoordeeld dat het college de schade niet als één schadegeval heeft mogen aanmerken, omdat toepassing van de vaste gedragslijn dat er per jaar maar één schadegeval kan zijn per oogst per gewas, in een geval als dit, waarin op twee verschillende momenten schade is ontstaan op twee verschillende delen van hetzelfde perceel, in strijd met artikel 4.4, derde lid, aanhef en onder b, van de Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant en kennelijk onredelijk is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1937](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bijstand

**JnB2019, 657**

**CRvB, 11-06-2019, 17/7239 PW**

Centrale Raad van Beroep

college van burgemeester en wethouders van Zwartewaterland.

BW 1:11

PW 11, 40

**PARTICIPATIEWET. WOONPLAATS. HOOFDVERBLIJF. I.c. is onvoldoende grondslag voor het standpunt van het college dat appellante in de te beoordelen periode niet meer haar woonplaats in [woonplaats 1] had.**

Intrekking en terugvordering bijstand van appellante in verband met schending inlichtingenplicht door niet te melden dat zij sinds 3 mei 2016 niet haar woonplaats had in [woonplaats 2] in de gemeente [gemeente 1] . Op grond van artikel 40, eerste lid, van de PW bestond daarom geen recht op bijstand jegens het college.

Raad: Appellante heeft terecht aangevoerd dat de [...] genoemde bevindingen onvoldoende grondslag bieden voor het standpunt van het college dat appellante in de te beoordelen periode niet meer haar woonplaats in [woonplaats 1] had. Daartoe wordt als volgt overwogen.

Appellante had in de te beoordelen periode een eigen woning op het uitkeringsadres. Tijdens het verhoor op 28 november 2016 heeft appellante weliswaar verklaard dat zij meer in [gemeente 3] en [gemeente 2] verblijft dan in [woonplaats 2] , maar ook dat zij twee tot drie nachten per week op het uitkeringsadres slaapt en zij er in de zomer twee weken heeft verbleven. Deze verklaring vindt steun in de verklaringen van buurtbewoners in de omgeving van het uitkeringsadres, die - kort samengevat - hebben verklaard dat appellante door de week weinig op het uitkeringsadres is, zij wel in het weekend op het uitkeringsadres verblijft en zij er in de zomer vaker was. Het college heeft zich bij de besluitvorming uitsluitend gebaseerd op de verklaring van appellante, de waarnemingen en de verklaringen van de burens. Het college heeft, hoewel dit [...] op zijn weg lag, verder geen onderzoek gedaan naar feiten en omstandigheden waaruit de wil van appellante blijkt om haar woonplaats in [woonplaats 2] prijs te geven. Zo heeft het college niet onderzocht waar appellante in de te beoordelen periode haar post ontving en haar administratie en kleding bewaarde. Evenmin is onderzoek gedaan naar de overige feiten en omstandigheden die kunnen wijzen op de wil om de woonplaats te verplaatsen, zoals bijvoorbeeld telefoon- en internetaansluitingen, verzekeringen en inschrijvingen bij dienstverleners in de gezondheidszorg. Met de [...] genoemde feiten en omstandigheden heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat appellante het centrum van haar maatschappelijk leven in de te beoordelen periode op enig moment heeft verplaatst naar een plaats buiten de gemeente [gemeente 1] . De enkele omstandigheid dat appellante heeft verklaard dat zij voornamelijk in [gemeente 3] en in [gemeente 2] was, is onvoldoende om aan te nemen dat zij haar woonstede in [woonplaats 2] heeft willen prijsgeven.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1863](#)

**JnB2019, 658**

**CRvB, 28-05-2019 (publ. 17-06-2019), 17/2971 PW**

college van burgemeester en wethouders van Vlagtwedde.

EVRM Eerste Protocol 1

PW

**PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat toepassing van de kostendelersnorm in haar geval tot een buitensporig zware last leidt. Voorts overweegt de Raad, zoals hij in zijn**



uitspraak van 30 mei 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:1958](#)) heeft overwogen, dat gelet op het van toepassing zijnde overgangsrecht, voor personen als appellante een overgangstermijn geldt van zes maanden die loopt van 1 januari 2015 tot 1 juli 2015. Geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat die overgangstermijn in individuele gevallen aanvangt op een ander moment. Uit het door appellante genoemde vonnis van de rechtbank Den Haag van 3 januari 2012, [ECLI:NL:RBSGR:2012:BU9921](#) en arrest van het gerechtshof Den Haag van 5 juni 2012, [ECLI:NL:GHSGR:2012:BW7457](#) kan niet worden afgeleid dat, bij aanwezigheid van overgangsrecht, de overgangstermijn aanvangt vanaf het primaire besluit. Aangevallen uitspraak bevestigt. [ECLI:NL:CRVB:2019:1910](#)

**JnB2019, 659**

**MK CRvB, 28-05-2019 (publ. 17-06-2019), 17/7776 PW**

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

BW 3:309

PW

**PARTICIPATIEWET. INTREKKING EN TERUGVORDERING. SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING. VERJARING.** Appellanten hebben aangevoerd dat de vordering van het college is verjaard. Deze beroepsgrond slaagt niet. Nu in de PW niet is geregeld binnen welke termijn een intrekking- of terugvorderingsbesluit moet worden genomen, moet voor de verjaring daarvan aansluiting worden gezocht bij het Burgerlijk Wetboek (vergelijk de uitspraak van 22 mei 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:1871](#)). De bekendheid, vereist voor het aanvangen van de vijfjaarstermijn, dient subjectief te worden opgevat als een daadwerkelijke bekendheid. Het redelijkerwijs kenbaar zijn is dus niet voldoende. Door degene die zich op verjaring beroept, moet worden gesteld en zo nodig bewezen dat de schuldeiser daadwerkelijk bekend was met het bestaan van de vordering en de persoon van de ontvanger (vergelijk de vaste rechtspraak van de Hoge Raad, onder meer de uitspraak van 28 november 2003 [ECLI:NL:HR:2003:AK3696](#)). [ECLI:NL:CRVB:2019:1867](#)

*Zie voorts de uitspraak van de CRvB van 28-05-2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1866](#).*

**JnB2019, 660**

**Rechtbank Noord-Holland, 17-06-2019, HAA 19/605**

college van burgemeester en wethouders van Edam-Volendam, verweerder.

PW 17 lid 1, 34 lid 2

**PARTICIPATIEWET. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. VERMOGEN.** Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser het bestaan van zijn schuld bij zijn vader in voldoende mate aannemelijk gemaakt en ook dat aan die schuld daadwerkelijk een verplichting tot terugbetaling is verbonden (vergelijk de uitspraak van de CRvB van 30 september 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BF5131](#)).

Een schuld hoeft niet onmiddellijk opeisbaar te zijn om deze te kunnen kwalificeren als een in aanmerking te nemen schuld als bedoeld in artikel 34 van de PW. Waar het om gaat is of eiser in voldoende mate aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een daadwerkelijke terugbetalingsverplichting. Ook de stelling van verweerder dat de schuld niet kan worden meegenomen bij het berekening van de actuele vermogenssituatie van eiser, omdat de aflossingsperiode pas ingaat na de periode in geding, volgt de rechtbank niet. De vaste rechtspraak van de CRvB waarnaar verweerder verwijst (onder meer de uitspraak van 23 mei 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BW6792](#)) ziet namelijk slechts op een manier om te bewijzen dat sprake is van een daadwerkelijke verplichting tot terugbetaling (in termijnen) van een gestelde schuld. Eiser kan echter ook op andere manieren aannemelijk maken dat hij een daadwerkelijke betalingsverplichting heeft bij zijn vader. Zoals hiervoor al is overwogen, is eiser hierin naar het oordeel van de rechtbank geslaagd. Beroep gegrond. [ECLI:NL:RBNHO:2019:5125](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bestuursrecht overig

### Arbeidsomstandighedenwet

**JnB2019, 661**

**MK Rechtbank Noord-Nederland, 05-04-2019 (publ. 13-06-2019), LEE 17/3720**  
minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid), verweerder.

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 1, 3 lid 4, 5, 24, 27

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 2.15 lid 1

**ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Eisen op grond van de Arbowet. De eisen zien op de psychosociale arbeidsbelasting als gevolg van discriminatie op de werkvloer. De in de artikelen 3 en 5 van de Arbowet opgenomen bepalingen zijn zogenoemde open normen en bevatten doelvoorschriften. De mate van gedetailleerdheid van de door verweerder gestelde tweede eis (opstellen klachtenregeling en instellen onafhankelijke klachtencommissie) staat op gespannen voet met de bedoeling van de wetgever, terwijl onvoldoende is onderbouwd dat de gestelde eis, gelet op de specifieke omstandigheden van het bedrijf, noodzakelijk is om de doelstelling te bereiken. Door in dit verband enkel aan te geven dat uit de stand van de wetenschap volgt dat een klachtenregeling en een onafhankelijke klachtencommissie noodzakelijk is om de doelen te bereiken, heeft verweerder het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd.**

[ECLI:NL:RBNNE:2019:1466](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG)

**JnB2019, 662**

**MK Rechtbank Midden-Nederland, 12-03-2019 (publ. 19-06-2019), UTR 18/2879**

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1 aanhef en onder f

**AVG. Afwijzing verzoek om handhavend optreden tegen twee beveiligingscamera's. De bescherming van eigendommen is een gerechtvaardigd belang in de zin van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG. Verweerder heeft het belang van derde-partijen bij het beschermen van hun eigendommen terecht zwaarder laten wegen dan het belang van eisers, die als omwonenden slechts vluchtig in beeld komen. Er zijn waarborgen die de schending van de privacy zo veel mogelijk minimaliseren. Gebleken is dat verweerder ook heeft geverifieerd dat daadwerkelijk aan deze waarborgen is voldaan. Bij de beoordeling is niet van belang dat het mogelijk is dat de stand van de camera's in de toekomst wordt aangepast.**

[ECLI:NL:RBMNE:2019:2725](https://ecli.nl/RBMNE:2019:2725)

*Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 652.*

[Naar inhoudsopgave](#)

## Studiefinanciering

**JnB2019, 663**

**CRvB, 22-05-2019 (publ. 20-06-2019), 18/228 WSF**

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 3.27 lid 3

**STUDIEFINANCIERING. OV-SCHULD. DETENTIE. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 3.27, derde lid, van de Wsf 2000 op grond waarvan de minister had moeten afzien van het vaststellen van een OV-schuld. De omstandigheid dat, zoals appellant gesteld heeft, zijn portemonnee, waarin (ook) zijn OV-chipkaart met het reisproduct zat, tijdens zijn detentie tot begin april 2017 in beslag was genomen levert geen overmachtssituatie op als bedoeld in artikel 3.27, derde lid, van de Wsf 2000. Het had op de weg van appellant gelegen om, nadat de periode van volledige beperkingen tijdens zijn detentie begin december 2016 was afgelopen, al dan niet met inschakeling van een derde, het reisproduct via die weg tijdig stop te zetten. Nu stopzetting niet via Mijn DUO kan plaatsvinden is niet van belang dat appellant (mogelijk) ten tijde hier van belang niet heeft kunnen inloggen op Mijn DUO.**

[ECLI:NL:CRVB:2019:1953](https://ecli.nl/CRVB:2019:1953)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenrecht

### Ongewenstverklaring

**JnB2019, 664**

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 11-06-2019, AWB 18/7576**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 67 lid 3

**ONGEWENSTVERKLARING. Eiser heeft geen actueel en reëel belang bij de beoordeling van zijn beroep tegen de weigering van verweerder om de ongewenstverklaring op te heffen vanwege openstaande strafrechtelijke detentie. Beroep niet-ontvankelijk.**

De rechtbank is van oordeel dat eiser geen actueel en reëel belang heeft bij de beoordeling van zijn beroep tegen de weigering van verweerder om de ongewenstverklaring op te heffen. Eiser kan immers, ook al zou het beroep gegrond worden verklaard, niet bereiken wat hij met dit beroep wenst te bereiken namelijk dat hij vrijelijk in Nederland kan verblijven bij zijn partner. Eiser dient immers door zijn voorwaardelijke strafonderbreking, indien hij Nederland weer inreist, eerst zijn nog openstaande strafrechtelijke detentie uit te zitten. Blijkens het advies strafonderbreking zal eiser daardoor nog ruim vijf jaar in Nederland in detentie moeten verblijven. Dat eiser nu al in aanmerking zou komen voor resocialisatie of een vervroegde invrijheidstelling, is niet aannemelijk gemaakt. Daarbij acht de rechtbank voorts van belang dat verweerder ter zitting heeft bevestigd dat eiser, indien hij weer in detentie zit en daadwerkelijk in aanmerking kan komen voor resocialisatie of vervroegde invrijheidstelling, nogmaals een verzoek kan indienen voor opheffing van de ongewenstverklaring. Ten slotte leidt de enkele omstandigheid dat eiser hierdoor gedwongen wordt Nederland illegaal in te reizen, niet tot een ander oordeel. Het is immers eisers eigen keuze geweest om door middel van de voorwaardelijke strafonderbreking Nederland te verlaten.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6186](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Asiel

**JnB2019, 665**

**MK ABRS, 18-06-2019, 201709975/1/V2**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 35 lid 1 b

**ASIEL. De staatssecretaris hoeft bij intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd niet te beoordelen of in het verleden de tijdelijke verblijfsvergunning op een andere grond verleend had moeten worden. In dit**

**geval heeft de staatssecretaris terecht volstaan met de toepassing van de glijdende schaal en heeft hij terecht het Unierecht niet betrokken.**

De staatssecretaris betoogt in zijn grief terecht dat met het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd de betekenis van de rechtsgrond voor verlening van de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in zoverre betekenis heeft verloren, dat niet meer kan worden geprocedeerd over de vraag of achteraf bezien niet ook een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een andere grond had kunnen worden verleend. De door de rechtbank genoemde Dunduri-rechtspraak [[ECLI:NL:RVS:2002:AE1168](#)] over het kunnen doorprocederen over een andere grond voor verlening, geeft geen steun voor haar andersluidende oordeel. Die rechtspraak neemt de toepassing van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 over het vervallen van de rechtsgrond voor verlening tot uitgangspunt, en wat daarover uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Vw 2000 blijkt.

[...] De tekst, het systeem noch de totstandkomingsgeschiedenis van de Vw 2000 geven dus steun voor de opvatting van de rechtbank dat bij de intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd alsnog moet kunnen worden geprocedeerd over de gronden waarop eerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend en over de vraag of achteraf bezien niet ook een andere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd had kunnen worden verleend. De door de rechtbank genoemde Dunduri-rechtspraak geeft die steun evenmin.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2368](#), volgt dat voor de toepasselijkheid van het openbare-ordebegrip bij de intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd bepalend is op welke grond de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, voorafgaand aan zijn verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Uit r.o. 1 blijkt dat dat in dit geval een zuiver nationaalrechtelijke verleningsgrond was, zodat de staatssecretaris terecht niet heeft getoetst aan het Unierechtelijke openbare-ordebegrip bij intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de vreemdeling. Hij heeft daarom terecht volstaan met de toepassing van de glijdende schaal.

[ECLI:NL:RVS:2019:1924](#)

**JnB2019, 666**

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 05-06-2019 (publ. 14-06-2019), NL18.21022**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

**ASIEL. Hongarije. Verweerder dient concrete (individuele) garanties van de Hongaarse autoriteiten te verkrijgen met betrekking tot huisvesting, sociale voorzieningen, toegang tot medische voorzieningen en toegang tot integratie, zodat is gewaarborgd dat eisers – een alleenstaande moeder met jonge minderjarige kinderen – bij terugkeer naar Hongarije niet terecht komen in een situatie van “serious deprivation or want incompatible with human dignity” die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.**

In dit geval hebben eisers de stelling dat terugkeer naar Hongarije strijdig is met artikel 3 van het EVRM dan wel artikel 4 van het Handvest onderbouwd met algemene documenten die aanleiding geven voor gerede twijfel, zodat verweerder naar het oordeel van de rechtbank is gehouden zelf nader onderzoek te doen naar de feitelijke situatie in het desbetreffende land in het kader van zijn vergewisplicht, ondanks het uitgangspunt van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zo roepen de door eisers aangehaalde (landen)rapporten van HHC en AIDA gerede twijfel op over het voldoen aan de verplichtingen uit hoofdstuk 7 van de Kwalificatierichtlijn door Hongarije. Gelet hierop dient verweerder vanwege de op hem rustende vergewisplicht nader onderzoek te verrichten naar de feitelijke positie van statushouders in Hongarije en of eisers bij terugkeer naar dat land een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hierbij dient verweerder te betrekken dat eisers, een alleenstaande moeder met minderjarige kinderen, als "*kwetsbare personen*" worden beschouwd in de zin van de rechtspraak van het EHRM in de zaken Popov tegen Frankrijk van 19 januari 2012 ([ECLI:CE:ECHR:2012:0119JUD003947207](#)) en Tarakhel ([ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#)). [...]

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich, met betrekking tot de juridische positie van statushouders, terecht op het standpunt gesteld dat statushouders onder de Hongaarse wet gelijk zijn aan Hongaarse staatsburgers. [...] Eisers hebben in beroep echter betoogd dat wat betreft de positie van statushouders in Hongarije een zeer wezenlijk verschil bestaat tussen het wettelijk kader (*de juridische situatie*) en de daadwerkelijke situatie (*de feitelijke situatie*). De rechtbank volgt eisers hierin. [...] De rechtbank is eveneens met eisers van oordeel dat de houding van de Hongaarse autoriteiten moet worden aangemerkt als 'official indifference' zoals bedoeld in de uitspraken van de Afdeling van 30 mei 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:1792-1795](#)], nu de autoriteiten doelbewust onwelwillend zijn richting statushouders. [...] Verweerder stelt dat uit het feit dat aan eisers internationale bescherming is verleend blijkt dat de Hongaarse autoriteiten de intentie hebben eisers te ondersteunen. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt echter niet dat bij dit standpunt van verweerder de belangen van het kind een essentiële overweging hebben gevormd. [...]

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende invulling gegeven aan zijn vergewisplicht. Naar het oordeel van de rechtbank ligt het bij deze stand van zaken op de weg van verweerder om concrete (individuele) garanties van de Hongaarse autoriteiten te verkrijgen met betrekking tot huisvesting, sociale voorzieningen, toegang tot medische voorzieningen en toegang tot integratie, zodat is gewaarborgd dat eisers – een alleenstaande moeder met jonge minderjarige kinderen – bij terugkeer naar Hongarije niet terecht komen in een situatie van "serious deprivation or want incompatible with human dignity" die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6095](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Richtlijnen en verordeningen

### JnB2019, 667

#### Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door Duitsland op 20-03-2019, EZ, C-238/19

Richtlijn 2011/95/EU 9 lid 2 e

#### **KWALIFICATIERICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Uitleg “weigering militaire dienst te vervullen tijdens een conflict”.**

Prejudiciële vragen:

1. Dient artikel 9, lid 2, onder e), van richtlijn 2011/95/EU aldus te worden uitgelegd dat een „weigering militaire dienst te vervullen tijdens een conflict” niet vereist dat de betrokkene de militaire dienst in het kader van een geformaliseerde procedure heeft geweigerd, indien het recht van het land van herkomst niet voorziet in een recht om militaire dienst te weigeren?
2. Indien de eerste vraag bevestigend moet worden beantwoord: Ziet de uit hoofde van artikel 9, lid 2, onder e), van richtlijn 2011/95/EU verleende bescherming wegens „de weigering militaire dienst te vervullen tijdens een conflict” ook op personen die zich na afloop van de periode van uitstel van de militaire dienst niet ter beschikking stellen van de militaire administratie van het land van herkomst en zich aan de verplichte rekrutering onttrekken door te vluchten?
3. Indien de tweede vraag bevestigend moet worden beantwoord: Dient artikel 9, lid 2, onder e), van richtlijn 2011/95/EU aldus te worden uitgelegd dat voor een dienstplichtige die niet weet hoe en waar hij als militair zal worden ingezet, de militaire dienst direct of indirect „strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder het toepassingsgebied van de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, vallen” louter op grond van het feit dat de strijdkrachten van zijn land van herkomst keer op keer en stelselmatig met inzet van dienstplichtigen dergelijke strafbare feiten of handelingen begaan?
4. Dient artikel 9, lid 3, van richtlijn 2011/95/EU aldus te worden uitgelegd dat ook in het geval van vervolging in de zin van artikel 9, lid 2, onder e), van richtlijn 2011/95/EU overeenkomstig artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95/EU een samenhang moet bestaan tussen de in artikel 10 van richtlijn 2011/95/EU genoemde gronden van vervolging en de in artikel 9, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/95/EU genoemde daden van vervolging dan wel het ontbreken van bescherming tegen dergelijke daden?
5. Indien de vierde vraag bevestigend moet worden beantwoord: is er reeds dan sprake van een samenhang tussen de vervolging in de vorm van vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen en de grond van vervolging in de zin van artikel 9, lid 3, juncto artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95/EU wanneer de vervolging of bestraffing voortvloeit uit de weigering?

[C-238/19](#)

### JnB2019, 668

#### Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het België op 28-02-2019, H.A., C-194/19

Verordening (EU) nr. 604/2013 27

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 18, 41, 47, 52

**DUBLINVERORDENING. PREJUDICIËLE VERWIJZING.**

Moet artikel 27 van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], zowel afzonderlijk als in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het de nationale rechter de verplichting oplegt om, teneinde het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel te waarborgen, in voorkomend geval rekening te houden met elementen die dateren van na het besluit tot „Dublin-overdracht“?

[C-194/19](#)

**JnB2019, 669**

**VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 09-06-2019, AWB 19/4475**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:83 lid 4

**DUBLINVERORDENING. Overdracht van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten voordat verzoeker in de gelegenheid is gesteld de aangifte van mensenhandel feitelijk in te dienen, is onrechtmatig.**

Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is de overdracht van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten voordat verzoeker in de gelegenheid is gesteld die aangifte [van mensenhandel] feitelijk in te dienen onrechtmatig. De voorzieningenrechter verwijst in dit verband naar een uitspraak van de voorzieningenrechter van zittingsplaats Rotterdam van 21 mei 2019, [ECLI:NL:RBDHA:2019:5480](#)

(zie de bijlage bij deze uitspraak), en ziet aanleiding om de overwegingen die onder het kopje 'beoordeling' zijn opgenomen tot de hare te maken. De voorzieningenrechter laat daarbij in het bijzonder wegen dat de werkwijze die verweerder hanteert bij Dublin-claimanten die aangifte willen doen van mensenhandel maakt dat deze categorie vreemdelingen zonder wettelijke grondslag het recht wordt ontzegt om in Nederland, door het doen van aangifte, een verblijfsvergunning aan te vragen en de beslissing op die aanvraag in Nederland af te wachten.

Dat verweerder voor de bedoelde werkwijze heeft gekozen omdat in het geval van Dublinclaimanten de uitvoering in het gedrang komt en de Dublinoverdracht kan vervallen, vormt in dit geval geen aanleiding voor een ander oordeel. Het is aan de wetgever de regeling met betrekking tot aanvragen voor mensenhandel en de daarbij behorende verblijfsrechten desgewenst te wijzigen en de procedure anders in te richten, maar – naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter – kan daarop niet met deze werkwijze worden vooruitgelopen.

De omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure geen melding heeft gemaakt van mogelijke mensenhandel is naar het oordeel van de voorzieningenrechter van beperkt gewicht. Die melding had in de asielprocedure immers ook niet kunnen leiden tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, gelet op de afwijzingsgrond en artikel 3.6a, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Verweerders beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel in dit kader en de mogelijkheid om in Italië aangifte te doen, ook omdat de gestelde mensenhandel zich daar heeft afgespeeld, leidt ook niet tot een ander oordeel, gelet op het voorgaande. De



voorzieningenrechter merkt in dit kader op dat de beantwoording van de vraag in hoeverre dat interstatelijk vertrouwensbeginsel zich uitstrekt tot het kunnen doen van aangifte in verhouding tot de Richtlijn 2011/236 (zoals geïmplementeerd in het Wetboek van Strafrecht en de Vreemdelingencirculaire) ook te ver strekt voor de aard van deze (spoed)procedure. Dat geldt ook voor de vraag of de toepassing van de nieuwe werkwijze van verweerder de effectieve werking van de richtlijn 2011/36/EU doorkruist (ook gelet op de rechtsmachtbepaling van artikel 10 en de omstandigheid dat de mensenhandel zich in Italië heeft afgespeeld).

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6110](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/6110)

### **JnB2019, 670**

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 12-06-2019, NL19.5853**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) Nr. 604/2013 3 lid 1, 7 lid 2, 17 lid 1, 18 lid 1 b, 29 lid 1 lid 2

**DUBLINVERORDENING. TERMIJNOVERSCHRIJDING. CHAIN RULE. Eiser heeft eerst in Italië en vervolgens in Duitsland om asiel gevraagd. Tussen Duitsland en Italië is een claimakkoord tot stand gekomen. Binnen de termijn voor overdracht van Duitsland naar Italië gaat eiser naar Nederland en dient ook hier een asielaanvraag in. Ook tussen Nederland en Italië komt een claimakkoord tot stand. Voordat eiser door Nederland aan Italië wordt overgedragen verloopt de termijn voor overdracht van Duitsland naar Italië. Op grond van artikel 29 van Dublinverordening III gaat de verantwoordelijkheid daardoor over van Italië naar Duitsland. Verweerder wijst op de chain rule, zoals vastgesteld in 2007 tijdens een meeting van de Dublin II Contact Committee, en stelt dat de overdrachtstermijn van Duitsland is gestuit vanaf het moment dat eiser in Nederland een asielaanvraag heeft ingediend. De rechtbank is van oordeel dat, los van de vraag of de chain rule onder Dublinverordening II formele status heeft, niet is gebleken dat deze regel (ook) onder Dublinverordening III geldt. De rechtbank is verder van oordeel dat artikel 29 van Dublinverordening III geen ruimte laat voor een uitleg conform de chain rule. Met het verantwoordelijk worden van Duitsland, is de verantwoordelijkheid van Italië vervallen. Het bestreden besluit wordt vernietigd.**

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5973](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/5973)

### **JnB2019, 671**

**MK ABRS, 18-06-2019, 201802365/1/V3**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 2 d, 16 lid 1

Richtlijn 2011/51/EU 9 lid 1

Vw 2000 18 lid 1, 19

**GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. De tekst, het doel en de totstandkomingsgeschiedenis van de Gezinsherenigingsrichtlijn noch de vergelijking met de Richtlijn langdurig ingezetene, bieden aanleiding om het**

**standpunt van de staatssecretaris te volgen dat het hebben van hoofdverblijf van een gezinslid bij de gezinshereniger op het grondgebied van de lidstaat een in de richtlijn gestelde voorwaarde is en dat de vreemdeling haar verblijfsrecht verliest wanneer zij tijdelijk verblijft buiten die lidstaat.**

Deze uitspraak gaat over de vraag of de Gezinsherenigingsrichtlijn (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71) zich verzet tegen een nationale regeling die het mogelijk maakt om een verblijfsvergunning regulier van een gezinslid in te trekken uitsluitend vanwege verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland. Het uitgangspunt is daarbij dat het enkele verplaatsen van het hoofdverblijf niet zonder meer leidt tot beëindiging van het werkelijke gezinsleven. In deze zaak is niet in geschil dat het werkelijke gezinsleven niet is verbroken. [...]

Een uitdrukkelijke grondslag om een verblijfsvergunning in te trekken wegens het verplaatsen van het hoofdverblijf buiten de lidstaat van de gezinshereniger ontbreekt in de Gezinsherenigingsrichtlijn. Omdat de toestemming voor gezinshereniging de algemene regel is, moeten afwijkingen echter strikt worden uitgelegd en mogen de lidstaten hun beoordelingsruimte niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn, te weten de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan (vergelijk het arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 2010, Chakroun, [ECLI:EU:C:2010:117](#), punt 43). [...]

Doel van de richtlijn en de totstandkoming van artikel 16, eerste lid

[...] Naar het oordeel van de Afdeling kan, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet uit het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn worden afgeleid dat de vreemdeling zonder onderbreking met de gezinshereniger moet verblijven op het grondgebied van de lidstaat en dat zij, wanneer zij een periode buiten de lidstaat verblijft, haar verblijfsrecht verliest. Anders dan de staatssecretaris in zijn schriftelijke uiteenzetting heeft betoogd, volgt dit niet uit de omschrijving in de Gezinsherenigingsrichtlijn van het begrip 'gezinshereniging', te weten "toegang tot en verblijf in een lidstaat (...) teneinde de eenheid van het gezin te behouden" (artikel 2, onder d, van de Gezinsherenigingsrichtlijn). De staatssecretaris heeft immers uitdrukkelijk de bevoegdheid om, wanneer de eenheid van het gezin is verbroken de verblijfsvergunning op die grond in te trekken (artikel 16, eerste lid, onder b, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, geïmplementeerd in artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, en artikel 19 van de Vw 2000). Uit verplaatsing van het hoofdverblijf van een gezinslid valt, zoals hiervoor onder 1.1. is opgemerkt, niet zonder meer af te leiden dat de eenheid van het gezin is verbroken.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 16, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn kan ook niet worden afgeleid dat de Uniewetgever heeft beoogd de lidstaten de bevoegdheid te geven om een verblijfsvergunning in te trekken op de enkele grond dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf heeft verplaatst buiten de lidstaat van de gezinshereniger.

De Gezinsherenigingsrichtlijn in vergelijking met de Richtlijn langdurig ingezetene  
Het betoog van de staatssecretaris dat in artikel 9 van de Richtlijn langdurig ingezetenen (PB 2004 L 16), is bepaald dat de status van langdurig ingezetene niet langer behouden wordt bij een aaneengesloten periode van twaalf maanden verblijf buiten het

grondgebied van de lidstaat en dat het niet voor de hand ligt dat de status van langdurig ingezetene wel verloren gaat vanwege verblijf buiten de Unie, maar van een derdelander die een verblijfsvergunning heeft op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet, kan niet worden gevolgd. In de Richtlijn langdurig ingezetenen staat het langdurig en ononderbroken verblijf immers centraal voor het verkrijgen van de status en daarbij behorende rechten [...]. [...]

De tekst, het doel en de totstandkomingsgeschiedenis van de Gezinsherenigingsrichtlijn noch de vergelijking met de Richtlijn langdurig ingezetene, bieden aanleiding om het standpunt van de staatssecretaris te volgen dat het hebben van hoofdverblijf van een gezinslid bij de gezinshereniger op het grondgebied van de lidstaat een in de richtlijn gestelde voorwaarde is en dat de vreemdeling haar verblijfsrecht verliest wanneer zij tijdelijk verblijft buiten die lidstaat. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris terecht de verblijfsvergunning van de vreemdeling heeft ingetrokken, omdat zij niet aan de in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn gestelde voorwaarden voldeed. Artikel 18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 moet in situaties als die van de vreemdeling dus buiten toepassing worden gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2019:1923](#)

#### **JnB2019, 672**

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 05-06-2019 (publ. 18-06-2019), AWB 18/8764**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 2 f

**GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Eisers zijn de ouders van referent. Referent heeft eerst in Griekenland asiel aangevraagd. Griekenland heeft Nederland op grond van artikel 21, eerste lid, Dublinverordening verzocht de behandeling van het asielverzoek van referent over te nemen, omdat de oom van referent in Nederland verblijft. Het overnameverzoek is door Nederland gehonoreerd. Referent is vervolgens 2 dagen nadat hij 18 jaar is geworden Nederland binnengekomen en heeft hier wederom een asielverzoek ingediend. Aan hem is een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend. Binnen drie maanden daarna is de mvv voor eisers aangevraagd. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat referent ten tijde van zijn asielaanvraag in Nederland meerderjarig was. De rechtbank haalt het arrest A.S. [[ECLI:EU:C:2018:248](#)] aan en met name punten 44, 45 en 55 – 60 en oordeelt vervolgens dat, hoewel het Hof zich niet expliciet heeft uitgesproken over de specifieke situatie van referent en eisers, de rechtbank van oordeel is dat in dit geval afbreuk wordt gedaan aan de nuttige werking van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Ook in een geval als het onderhavige, waarin de behandeling van het tijdens de minderjarigheid van de alleenstaande minderjarige ingediende asielverzoek op grond van de Dublinverordening wordt overgenomen door een andere lidstaat en de alleenstaande minderjarige gedurende die procedure, voorafgaand aan de**

**daadwerkelijke overdracht, meerderjarig wordt, gelden de hiervoor aangehaalde uitgangspunten.**

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6144](https://ecli.nl/RBDHA:2019:6144)

[Naar inhoudsopgave](#)

### **Procesrecht**

**JnB2019, 673**

**VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 11-06-2019, AWB 19/4516**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 72 lid 3

**PROCESRECHT. Handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vw 2000. De voorzieningenrechter volgt verweerder dat van uitzetting in dit geval geen sprake is maar evident is dat het bezwaarschrift zich richt tegen de geplande overdracht van verzoeker. Die kan worden aangemerkt als een handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vw 2000. Voorzieningenrechter is, anders dan verweerder meent, wel bevoegd om op de vovo te beslissen. Ofschoon verzoeker heeft aangegeven aangifte te willen doen van mensenhandel heeft verweerder in dit geval geen aanleiding hoeven zien de overdracht om die reden te annuleren.**

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6109](https://ecli.nl/RBDHA:2019:6109)

[Naar inhoudsopgave](#)